

‘అంతో భరతనిగే ఎల్లా వ్యవస్థేయన్ను మాడియాయ్యు హేమంతా, అప్పిగే స్వేపలొ సెక్కురిటియు వ్యవస్థే ఆగిదే. అన్న భయంకర కీమినలో బేరే, అఫ్సేనాదమ్మ తశ్శికేండ్రే తుంబా కష్ట, ముందిన వారదింద అప్పిగే శ్రీచౌమణి శురువాగుతే, ఒక్కారియల్లి అవను ఓదుక్కిద్ద మెడికల్ కాలేజిన కాస్ట్రీల్స్ ను మాడుగారల్లి భరతనిగే విక్షత హింసే మారిద విద్యాధికాగ బగ్గె ఇస్కోను తనిటి శురువాగ్రాదే... ఇదన్నెల్లా నోఇస్తే తుంబా బేజారాగుతే హేమంతా, విద్యావంత అంత అన్నిసికోండవరల్లే అపరాధగళు హెచ్చార్చివే....’ ఎందవను, ‘అదిల్, నిన్న మాడుగి హేగిద్దాళ్లి, కోలేజే బంగ్రేయవేల్లు శాకోసింద హోరందిదూరా హేగే?’ ఏచారిసిద.

‘అదేను కేళ్లే అజయ్, నన్న మాడుగి మతువిన విపయ నింగే గొత్తుల్లి, వేరి స్వేచ్ఛా గలాఁ, నిన్న రాత్రి భరతనిగే హీగాయ్యు అంత క్యూగ్లో మాడుచ్చోళ్లికి హోగిద్దాళ్లి, స్వే రఘు జోలెచ్చిద్దింద ఆగో అనామక తప్పిదే... అదక్కే ఇవత్తు అన్మిస్తు నమ్మ మనసే కచోండు హోగిద్ది. హేగో మతు ఈగ సమాధానవాగిద్దాళ్లి.’

‘మే గాదా....! హేగో ఆగో దొడ్డ అనామక తప్పుల్లా....’ ఎందు నిష్టపుసికి అజయ్.

‘అదిల్, రఘునొ బందిద్దు అంత నింగే ఒందు మాతు హేళిద్దే నాను హేగో నిమ్మనేగే ఒత్తింద్రపూ..’ తమాపే మాడిద.

‘అయ్యు చిడి ఇన్నో పేశ్కర్ సాహిబ్, నీవు రఘులోగా బరువ దిన దూరప్పిల్ల, ఇవత్తు మతువిన కత్తు నిమ్మ త్రితియ విపయ మాతనాడ్డే....’

‘నిజవాగ్ని....! అజయ్గా అళ్ళకి.

‘హోదప్పు దోరే, తన్న ప్రేందన కత్తు ఈ విపయవాగి మాతాడ్డిన అందిద్దాళ్లి, ఆడ్డే అజయ్, రఘు అన్నామార్చిద్రో అల్ల, సల్సిగామి గండన్ను మ్యాయాగి అవసింద ద్యుపేశాఁ పడేదవ్య. మద్ద యాద్రు ఇన్ను క్స్యేయాగియే ఇరువవల్ల....’ ఎంద హేమంత రఘుల్ల దురంత దాంపత్తె కథియేర్చు.

ఎల్లవన్ను మౌనవాగి కేళ్లికేండ్ర అజయ్ కులకణీ.

‘ఈగ హేళు అజయ్, ఈగ్గు నింగే రఘుల్ల మేలే త్రితి ఇచోదాద్దే ముందువరియోఁ, బలవంత పనిల్ల....’ ఎందు మాతు ముగిసి హేమంత.

‘హేమంతా, యాదోఁ మాడిద తప్పిగే ఇన్నురోఁ శిక్షే అనుభవిసోదు అంటే ఇదే ఇబ్బేఁకు, హేత్తువరన్ను సమాధానపడిసలు ఆ మహానుభావ మద్ద ఆశితానే, కోనేగే శిక్షే అనుభవిసోదు పాపద మాడుగియోఁ....నిజ హేళబేండ్రే నింగే రఘుల్ల హిందిన కథే కేళ్లేలే అవల మేలే త్రితి ఇన్ను హేచ్చాగిదే. ఇష్టేల్లు సమ్మేగళిద్దు అవలు ఎప్పు హిస్సాపుల్ల ఆశితాఁ నేలడు, నింగే బేఁచోదు అంట మాడుగియే హేమంతా, దినా బేళగాద్దే కోలే, తనిటి అంత నాను యావాగ్ను పైపోనల్లే ఇబ్బేఁకాగుతే, ఆగ రఘుల్లంత శాంత స్థాభావద మాడుగి నన్న బాళసంగాంయాగి నన్న జోతెయల్లే ఇస్తే ఎప్పు చేస్తూగిరుతే, హేమంతా, నాను దిస్సేడో మాడియాయ్యు, మద్ద అంత ఆడ్డే ఆదు రఘుల్లన్నే, నన్న తండె, తాయి నన్న యావ నిధాఁరశ్కు అడ్డి మాడువవరల్ల....’

అజయ్ కులకణీ మనస్సు బిశ్శేష మాతనాడిదాగ హేమంతనిగూ ఖమిసియాయితు.

‘అయ్యుప్పు హాగాద్రే, నాను మతుగా కాలో మాడి ఈ సింసుద్ది తిళ్లిస్తే, నోఁచోఁఁ, ఇన్ను రఘుల్ల కడేయింద గ్రీనో స్గ్రీలో బందుబిశ్శే మత్తేల్లు నిరాళ. అంతో ఒందు జోడియన్ను ఒందుగూడింద పుణ్ణు నంగూ, మితుగూ ఒంతు బిడు....’ ఎంద హేమంత నగుత్తు.

ఆగలే మతువిగే కరే మాడి ఈ సింసుద్ది తిళ్లిసిద.

‘అగ్గి హేమంతా, ఇవత్తే రాత్రి రఘుల్ల కత్తు మాతనాడి నిమ్మ

విపయ తిళ్లిస్తే....’ ఎందభు మతు.

ఆ రాత్రి గేళ్లియనోందిగే ఉఱి ముగిసి హేమంత తన్న మనసే హాది హితిదరే, ఇత్తు మతు గేళ్లి రఘుల్లిందిగే తన్న రూమినల్లి మాతిగే తేడగిద్దాళ్లు.

అజయ్ కులకణీ ఇష్టుపట్టిరువు విపయవన్ను మతు హేళిదాగ రఘుల్ల ముఖు అశ్చరియింద ఆగలపాయితు.

‘పను....నన్న దురంత దాంపత్తేద విపయ తిళిదూ అప్పు నన్నన్న ఇష్టుపట్టిదారా, నీను తమాపే మాడ్డిల్ల తానే మతు....’ ఎందభు నంబలాగాడే.

‘ఇంధ విషుదల్లి యారాద్రు తమాపే మాడ్డారా రఘు, హేళు, అజయ్ బగ్గె నిన్న అభిప్రాయ పను? నంగే గొత్తిరో హాగే అప్పు దిపాటోఁ మంచోనల్లి ప్రామాణిక, దక్క అంత హేస్తు మాడిద్దార, జోలేగే హేమంతన హాగేయీ యావుదే దుళ్లింగశుల్లి ఇబ్బే మాడు రఘు, అప్పుజియంతూ నిన్న భప్పుద బగ్గె ఎమ్ము ఆతంకదల్లి ద్వార, ఇంధ అలియ శిక్షేద్దే అవర్గిగు సంతోషపాగుతే..’ గేళ్లి మతువిన మాతిగే మౌనద మోదలు రఘు.

‘అజయ్ కులకణీ.. ఈ బారి కేలేయ విచారణేగిందు కాలేజిగూ బందిదన్నల్లి అజానుబాహు.... దట్ట పూడె మీఁసే, గంభీర నడే, మోనచు నోఁఁ.. ఆకన్ను మోదల బారి నోఁడిదాగ హ్యదయద బితెరేంద్రింతూ హౌదు. ప్రవీణన బదలు ఈతనసే తాను మదుయాగిరుట్టిద్దరే ఎంబ అసకజ భావనే ఆ క్షూఢల్లి సుళిదాగ నాట్చిద్దాళ్లు. మత్తేరండ దినగాలు తాను హాగే భావిష్టిద్ద అజయ్ తన్న హిన్నేలో గొత్తిద్దై తన్న సంగాతియాగులు హాతోరయుత్తిద్దానే. మతు హేళిదంత ఇంధంద అప్పుజిగు సంతోషపాగుత్తాదు. ప్రవీణన విపయవన్ను కేళ్ల కశినంత మరెతు అజయ్ నోఁందిగే మోదలు రఘు.

‘యాకే రఘు సుమ్మానగ్గిట్టే నసగనిష్టిద్దన్న నాను హేళిధ్వని, ఇదరల్లి బలవంత పనిల్ల, హేళు, అజయ్ బగ్గె నిన్న అభిప్రాయ ఏను?’ మతు మత్తే ప్రత్యుసిదాగ నాచిదలు రఘు.

‘మతు పను హేళ్లుకు అయానే నంగో గొత్తాగ్రిల్లు ఫ్స్ట్ ట్రీప్ అప్పున్న కాలేజినల్లి నోఁడ్రుగ్ ఇప్పనే నాను మద్దేయాగిరిబాదరిద్దాత్తు? అంత అసిట్రెంతూ హౌదు, అప్పే ఈగ నన్న ఒట్టుచోండ్రుంద్రే బేడ అంత యాకే హేళు మతు, నానూ అజయ్న ఇష్టుపట్టిన్ని...’ నాచుత్తు త్రిగ్రింయిల్లి రఘు మాతనాడిదాగ మతు సంతోష తదేయలారదే అపళన్టిపడిల్ల.

ఆ రాత్రి రఘు ఒప్ప దినగాల నంతర నేమ్మిదియ నింటే మాడిదరే, మతు తన్న మాడుగా హేమంతనిగే కారే మాడి రఘు అజయ్ నన్న ఒప్పుజిగు బలవంత పిండి సుధి హేళిదాళ్లు. అవనుగూ సంతోషపాయితు. ప్రేమిగళు ఒప్ప హేతు మోబేలినల్లే హరటిదరు.

***

భువనేళ్లరియ హార్చే

మత్తే నాల్చు దినగాలు కశీద నంతర జ్ఞాన దేగుల కాలేజు పునరారంభపాయితు. హాస్టల్లినల్లి మూరు విద్యాధికాలు కేలేదియ మర్చు బగ్గె ఎల్లరిగు విపాదివిష్టరూ సద్గు ఇవెల్లు ముగియితల్ల ఎంబ నిష్టిసిరు ఇత్తు.

రఘు తన్న పిండిగే మర్చిద్దాళ్లు. ఒందు దిన మతువిన జోతెయల్లి కాలేజినిగే సమీపచ దశినియల్లి హేమంతనిగే బుద్ధిదాళ్లు. ప్రేమిగళు పరస్పర మెచ్చుగే, ప్రీతియల్లు విష్టియల్లు వ్యక్తిపడిదరు. ముగుళ్లగు, కుడినోఁడ వినిమయ అవర హోస బాగే మున్సుడి బరటిదరు.

మతు ఎందినంత కాలేజిగే హోగి బరతోడిద్దాళ్లు. కలాపతియ